

2. Imienne listy ubiegających się o mieszkania w domach zakładowych z uwidocznieniem wysokości ustalonych dla nich wkładów mieszkaniowych powinny być podawane do wiadomości całej załogi zakładu pracy.

§ 10. 1. Przy ustalaniu wysokości wkładu mieszkaniowego należy w razie braku kosztorysu przyszłej budowy brać pod uwagę przeciętny koszt budowy lokalu mieszkalnego, posługując się tabelą stanowiącą załącznik do uchwały nr 61 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych spółdzielniom mieszkaniowym w 1958 r. (Monitor Polski Nr 27, poz. 159).

2. Wkład mieszkaniowy określany wstępnie przez radę zakładową w sposób podany wyżej powinien być następnie skorygowany ostatecznie po zakończeniu budowy domu, w

którym ubiegający się otrzymuje mieszkanie, na podstawie rzeczywistych kosztów budowy domu (lokalu mieszkalnego):

§ 11. Przepisy § 7 uchwały nr 126 Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1957 r. o zmianie uchwały nr 496 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 887) i ustaleniu zasad rozdziału mieszkań uzyskanych z publicznego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 28, poz. 192) mają zastosowanie do mieszkań w zakładowych domach mieszkalnych.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*

338

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 lipca 1958 r.

w sprawie finansowania kontraktacji produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 4 i 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz § 11 ust. 2 uchwały nr 198 Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1957 r. w sprawie kontraktacji produkcji roślinnej w roku gospodarczym 1957/58 zarządza się, co następuje:

Pożyczki bankowe.

§ 1. 1. Kontraktacja finansowana jest z planu kredytowego w ramach planów kontraktacyjnych pożyczkami bankowymi, udzielanymi producentom rolnym.

2. Bank Rolny udziela pożyczek kontraktacyjnych spółdzielniom produkcyjnym i innym zrzeszeniom chłopskim.

3. Spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe udzielają pożyczek kontraktacyjnych rolnikom i członkom spółdzielni produkcyjnych.

4. Pożyczki kontraktacyjne udzielane są na dostawy kontraktowane umowami w granicach roku gospodarczego.

5. Ilekroć w dalszych przepisach zarządzenia jest mowa o „banku”, należy przez to rozumieć również właściwą spółdzielnię oszczędnościowo-pożyczkową.

Udzielanie pożyczek.

§ 2. 1. Pożyczki kontraktacyjne udzielane są na wniosek producenta i na podstawie zawartych umów kontraktacyjnych.

2. Pożyczki przeznaczone są na sfinansowanie wstępnych nakładów na kontraktowaną uprawę lub hodowlę, w szczególności na zakup nawozów, materiału siewnego i hodowlanego oraz środków zwalczania szkodników i chorób. Z pożyczek tych nie mogą być dokonywane potrącenia z tytułu zaległych zobowiązań producenta.

3. Wysokość udzielanej pożyczki ustala bank w zależności od wielkości zakontraktowanej powierzchni upraw, osiąganych przez producenta plonów, rodzaju upraw lub hodowli i wielkości zakontraktowanych dostaw.

4. Umowa kontraktacyjna określa górną granicę pożyczki na jednostkę uprawy lub przedmiotu dostawy.

5. O udzieleniu lub o odmowie udzielenia pożyczki bank decyduje we własnym zakresie. Bank obowiązany jest odmówić udzielenia pożyczki, jeżeli uzna, że producent nie ma warunków do wykonania zawartej umowy kontraktacyjnej, chyba że instytucja kontraktująca — w przypadkach określonych w § 3 ust. 2 — udzieli poręczenia za spłatę pożyczki.

6. Wysokość odsetek od pożyczek i opłat bankowych oraz sposób ich pobierania określają odrębne przepisy.

Zabezpieczenie pożyczek.

§ 3. 1. Na zabezpieczenie pożyczki bank pobiera od producenta skrypt dłużny.

2. Instytucja kontraktująca za zgodą właściwego ministra może w drodze umowy ze Związkiem Spółdzielni Oszczędnościowo-Pożyczkowych określić przypadki i tryb udzielania poręki za spłatę pożyczki (§ 2 ust. 5).

Rozliczenia z tytułu umów kontraktacyjnych.

§ 4. 1. Rozliczenia z tytułu umów kontraktacyjnych przeprowadza instytucja kontraktująca w ciągu dni 30 od ostatecznego terminu dostawy, jeżeli umowa nie określa innego terminu rozliczenia. W rozliczeniu należy wymienić tytuły i kwoty dokonanych potrąceń, przy czym potrącenie zaległych zobowiązań producenta wobec instytucji kontraktującej nie dotyczących rozliczanej dostawy nie może przekraczać 25% należności za tę dostawę.

2. Zasady i tryb ewidencjonowania przez instytucję kontraktującą zawartych umów, odbieranych dostaw i dokonywanych wypłat zatwierdza właściwa dla tej instytucji jednostka nadrzędna.

3. Instytucja kontraktująca zobowiązana jest zawiadomić bank w ciągu dni 30 po upływie terminu dostawy określonego umową o prolongacie terminu dostawy lub o niewykonaniu dostawy przez producenta.

Wypłata należności za dokonane dostawy.

§ 5. 1. Wypłatę należności wynikającej z rozliczenia (§ 4 ust. 1) za dokonane dostawy zleca bankowi instytucja kontraktująca, wymieniając kwoty zobowiązań podlegające potrąceniu przez bank (ust. 2 pkt 1).

2. Przy wypłacie należności bank dokonuje potrącenia:

- 1) opłat plantatorskich i składek ubezpieczeniowych,
- 2) zobowiązań producenta wobec banku z tytułu zaległych zaliczek kontraktacyjnych z lat ubiegłych i udzielonej pożyczki (§ 6 ust. 4 i 5).

3. Z wypłacanej należności bank może stosownie do umowy zawartej z producentem potrącić również swoją wierzytelność z tytułu pożyczki ogólnobrotowej udzielonej producentowi.

Splata pożyczki.

§ 6. 1. Splata pożyczki następuje w terminach odpowiadających terminowi dostawy lub rozliczenia, określonego w poszczególnych umowach.

2. Jeżeli pożyczka udzielona została na sfinansowanie umów o różnych terminach rozliczenia, splata następuje w odpowiednich ratach. Wysokość rat i terminy ich płatności ustala umowa pożyczkowa.

3. Decyzja instytucji kontraktującej w sprawie prolongaty terminu dostawy określonego umową (§ 4 ust. 3) nie wiąże banku co do prolongaty zapadającej raty kredytu.

4. Splata następuje przez potrącenie pożyczki lub jej części z należności producenta za wykonaną dostawę.

5. Zaległe należności z tytułu pożyczki bank może potrącić również przy wypłacie należności producenta za inne dostawy kontraktowane, jak również ściągnąć w drodze egzekucji z innego majątku producenta.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 7. 1. W wyjątkowych przypadkach właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów może zezwolić instytucji kontraktującej na wypłacanie zaliczek kontraktacyjnych oraz należności za dokonane dostawy rolnikom i członkom spółdzielni produkcyjnych. W tym przypadku nie ma zastosowania § 4 ust. 3 i § 5, a odnośne umowy nie stanowią podstawy udzielenia pożyczki kontraktacyjnej (§ 2).

2. Na zabezpieczenie zaliczek instytucja kontraktująca pobiera skrypt dłużny.

3. Przy wypłacie należności za dokonane dostawy instytucja kontraktująca potrąca producentowi wypłaconą zaliczkę, opłaty plantatorskie i składki ubezpieczeniowe.

4. Zaliczki nie rozliczone dostawą we właściwym terminie instytucja kontraktująca zobowiązana jest ściągnąć wraz z odsetkami od dnia wypłaty zaliczki i kosztami w drodze egzekucji z majątku producenta.

5. Kredytu na wypłatę zaliczek, o których mowa w ust. 1, udziela instytucji kontraktującej bank finansujący tę instytucję.

§ 8. Zasady i tryb udzielania oraz splaty średnioterminowych pożyczek kontraktacyjnych ustala instrukcja banku. Średnioterminowe pożyczki kontraktacyjne udzielane są na założenie i rozwinięcie uprawy kontraktowanej umową wieloletnią wraz z corocznymi dostawami.

§ 9. W zakresie kontraktacji dostaw podlegających wykonaniu w 1959 r. oraz w latach następnych tracą moc przepisy zarządzeń Ministra Finansów:

- 1) z dnia 18 lutego 1954 r. w sprawie systemu i trybu finansowania kontraktacji,
- 2) nr 36 z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie trybu udzielania pożyczek producentom rolnym kontraktującym zwierzęta rzeźne i hodowlane.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje począwszy od umów na dostawy podlegające wykonaniu w 1959 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 lipca 1958 r.

w sprawie skreślenia z listy biegłych księgowych uprawnionych do udziału w komisjach rewizyjnych przedsiębiorstw państwowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz na podstawie § 9 uchwały nr 332 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie badania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych działających według zasad rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr 73, poz. 438) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Decyzję o skreśleniu z listy biegłych księgowych z przyczyn, o których mowa w § 5 ust. 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 1958 r. w sprawie biegłych księgowych uprawnionych do udziału w komisjach rewizyjnych przedsiębiorstw państwowych w roku 1958 (Moni-

tor Polski Nr 8, poz. 42), podejmuje Minister Finansów po zasięgnięciu opinii komisji, w skład której wchodzi przedstawiciele:

- 1) Ministerstwa Finansów,
- 2) Zarządu Głównego lub zarządów oddziałów Stowarzyszenia Księgowych w Polsce;
- 3) organu, na którego wniosek biegły został na podstawie § 2 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 powołanego wyżej zarządzenia wpisany na listę biegłych,
- 4) resortu, w którym biegły powołany został do komisji rewizyjnej.

2. Obradom komisji przewodniczy z urzędu przedstawiciel Ministerstwa Finansów. Uchwały komisji podejmowane są większością głosów. W razie równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.